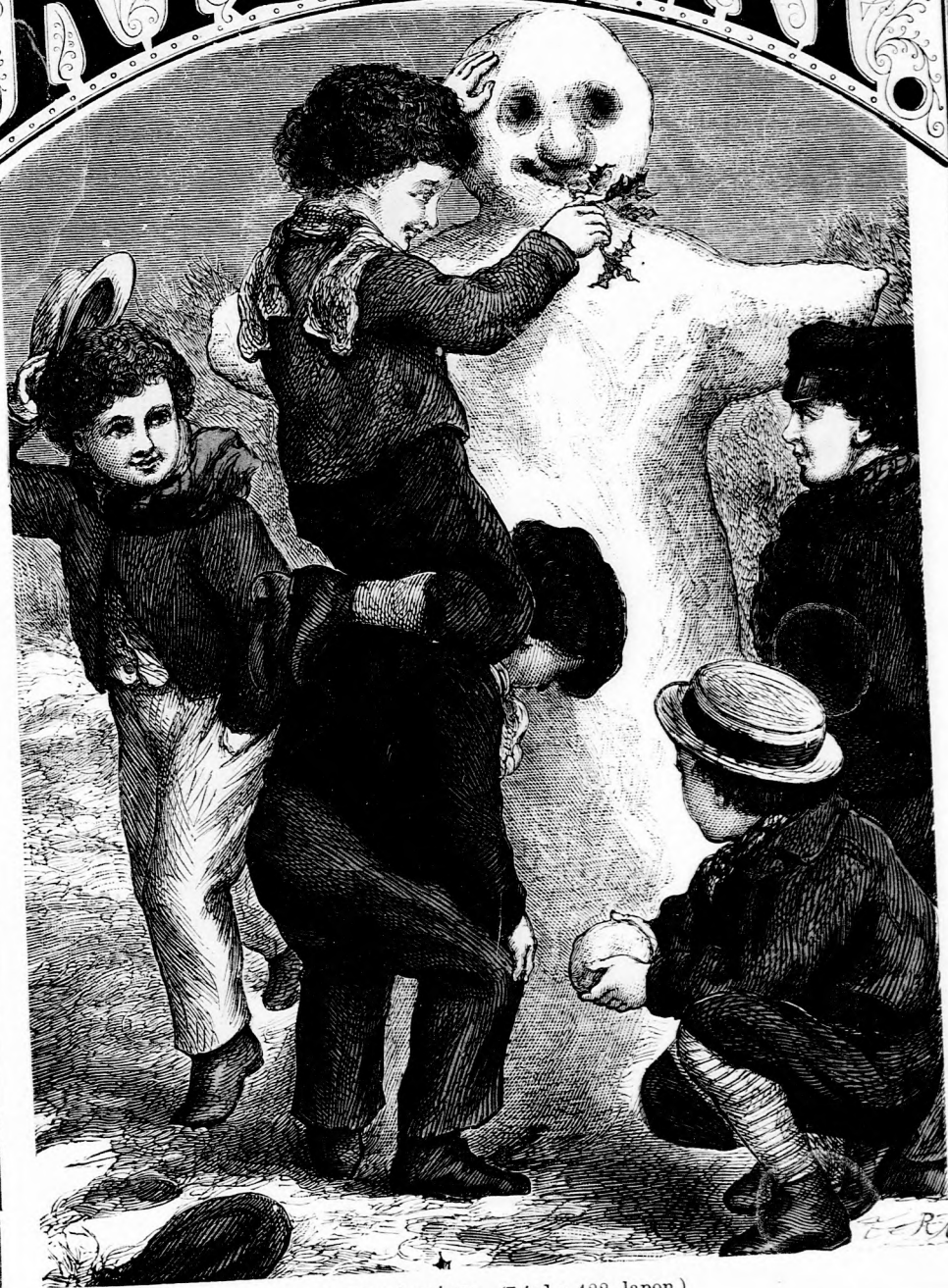

ÁM.

KIS LAP

A HÓ-BÁLVÁNY. (Lásd a 422. lapon.)

27. szám. — 1876.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XI. kötet.

ület.

ZSUZSIKA ÉS JANIKA

— Beszélyke. —

ZSUZSIKA és Janika, a két kis testvér, kikről most épen szólni akarok, jó szüleikkel együtt szép falusi lakásban éltek. Gyönyörű kert terült el a ház körül, tele pompás gyümölcsöt termő fákkal, szép virágokkal, árnyas lugasokkal: tovább aztán voltak szép pázsitos terek, melyeken futkosni, labdázni lehetett, — röviden, a ház és a kert oly kedves és kellemes volt, hogy különbet már kívánni sem lehet.

Hát még a gyermekek találhattak volna-é helyet, a hol boldogabban élhettek? Azok a szegény nagyvárosi gyermekek, kik egész nap a szűk utcák magas házai közt vannak s alig látnak néhanéha egy kis lombos fácskát, egy-egy vígan röpkedő pillangót: mily sóvárogva vágnak ily helyre s mily boldogoknak hiszik azon kis társaikat, kik a szabadban vidáman játszodozhatnak! Bizony el nem hitték volna, ha valaki azt mondja, hogy Zsuzsika és Janika nem boldogok.

Pedig mégis úgy volt, — legalább a mult nyáron még úgy volt. Gyönyörű tiszta, meleg napon, Zsuzsika és Janika kint játszottak a kertben: de úgy látszik, megint nem folyt szépen a játék, mert veszekedő, duzzogó hangok hallatszottak messzire, úgy hogy a mama, ki épen egy kosárka epret szedett volt, oda sietett

— Én nem vagyok az oka . . . Zsuzsika az oka! kiáltá a kis Janika már messziről, mihelyt a mamát észrevette.

— Gyermekek! gyermekek! Hát illik az, örökké czivakodni!

— De édes mamácska, szólalt meg Zsuzsi, én nem tehetek róla . . . Janika nem akar játszani . . . ő volna a lovaeska, én a kocsis . . . de Janika nem akar többé szaladni.

— Igen, kedves mama . . . de már annyit szaladtam . . . olyan fáradt vagyok! szólt Janika.

A kis fiúcskán valóban meg is látszott a fáradság; ezért a mama odalépett hozzá, letörülé homlokáról az izzadságot s így szólt:

— Elég volt már a futkosásból. Most üljetek ide az árnyékba és pihenjete. Ime, adok nektek epret, ez majd eloltja szomjaitokat.

Ezzel a mama egy-egy maroknyi szép illatos epret adott mindegyiköknek. Zsuzsika boszorkodva látta, hogy a kis Janika épen annyit kapott, mint ő. Elégedetlen hangon mondá Janikához:

— Mamácska neked is annyit adott, mint nekem, pedig te sokkal kisebb vagy.

— Igen, de te nem kaptál volna semmit, ha én itt nem vagyok.

— Csöndesen, gyermekek! szólt a mama komoly hangon. Érje be mindegyik a maga részével. És te Zsuzsika ne irigykedjél mindig kis öcsédre. Ez nagyon csunya dolog.

A mama eltalálta az igazat. Zsuzsika irigy volt és ez okozta, hogy a két testvér nem volt boldog!

A kis Janika négy évvel volt fiatalabb Zsuzsinál. A leányka, mikor még egyetlen gyermek volt a háznál, mindenki kedvence volt, kényeztették, dédelgették, az apa térdén lovagoltatta s minden ritka csemege az övé lett. De azután egy kis

testvérke született. Janika s ez változtattott a dolgon. A jó szülők természetesen épen úgy szerették Zsuzsít, és szerették a kicsi Janikát is. De ez semmikép sem tett Zsuzsinak, irigység lepte meg gyakran, midőn látta, hogy nem csupán az övé minden, hanem mással is részesül mindentféle jóban.

És amint a kis fiu növekedett, Zsuzsikában is még inkább nőtt az irigykedés. Ő már nagyobbacska volt s az apa természetesen inkább a kis Janikát lovagoltatta a térdén, a mama is többet foglalkozott a kicsikével, aki még nem tudott magán segíteni, míg Zsuzsi már elég nagy volt, hogy maga játszik és gondosgadjék magáról.

Midőn Janika már annyira jutott hogy birt az udvaron s a kertben futkosni, Zsuzsika kegyesen elfogadta ugyan játszótársának, de a szegény kis füeska bizony alig köszönte meg. Gyöngye lábacskaival versenyt kellett futnia Zsuzsival; ha a lapda messzire röpült, neki kellett utána szaladni s minden egyéb dologban is szolgálnia Zsuzsinak, Janika türelme néha-néha elfogyott s ilyenkor heves zivakodás támadt a testvérek között.

Most is tehát, midőn a mama kiosztotta az epret s aztán távozott, Janika messzire elhuzódott Zsuzsától és szépen lassacskán eddegélte a jó epret. Zsuzsika is hozzálátott a magáéhoz s egy két perc alatt mind megette, mikor Janikáéból még a nagyobb rész megvolt.

— No, én már megettem, szólt Zsuzsi s fölkelvén, Janikához közeledett. — Te sokkal többet kaptál ... ebből még nekem is kell adnod.

— Nem ... nem adok ... mamácska adott neked eleget ... ez az enyém, felelt Janika, félénken eltakarva eprét.

— Ha nem adsz, akkor csunya, rossz fiu vagy!

— Te vagy a csunya ... igen! szólt Janika s fölállt, hogy biztos helyre meneküljön az eperrel.

De szerencsétlenség üldözte a kis fiut; amint fölállt s gyorsan távozni akart: megbotlott, elesett s a sok szép eper sirmalmasan összezúzva piroslott a homokban. Szegény Janika sirva fakadt.

— Ennek te vagy az oka! Oda van a szép epreim! Te ... te csunya, rossz leány vagy! Nem szeretlek, nem fogok többé veled játszani!

— Hahaha! kaczagott Zsuzsika kárörömmel. Ugy kell neked! Jól esik! ... Mért is nem adtál belőle! Most sirhatsz. Hahaha!

Erre Janika persze még hangosabb sirásra fakadt és szaladt be a ház felé, hogy keserveit elpanaszolja a mamának. Zsuzsika is utána sietett, hogy védelmezze magát a panasz ellen. Mikor azonban az ajtóhoz értek, egy kedves jó ismerőst láttak ott, Gizellát, a szomszéd faluban lakó Gzsi bácsi leányát. Gizella fiatal leány volt, de mégis oly nagy már, hogy a kis gyermekek nénikének szólították s nagyon szerették, mert igen szives volt hozzájuk. Most is eléje sietett Janikának, megölelte, letörölte könnyeit és kérdé:

— Oh oh, kis vitéz, hát mi a baj? Mit történt, hogy oly nagyon elkeseredtél, Janikám? No's, mondd el szaporán.

— Én ... én ... nem én ... Zsuzsika az oka ... zokogá a füeska.

— Minek?

Csak nagy nehezen bírta Janika eltagolni az eperrel történt szerencsétlenséget s hogy miképen okozta azt Zsuzsika, ki aztán még nevetett is rajta.

— Ez nem volt szép. Zsuzsikám, szólt Gizella. No de most felejtsetek el az egészet és béküljetek ki, aztán szeressétek egymást, mint jó testvérekhez illik. Zsuzsika, csokold meg Janit!

— Igen Giza néni, de ő azt mondta, hogy nem nem szeret, nem fog többé velem játszani, felelt Zsuzsika durczásan.

— Azt mondtam . . . de már nem mondom . . .

— És szereted Zsuzsikát, ugy-e? szólt Gizella.

— Igen, szeretem. Giza néni, szólt Janika, ki igen jószívü volt s nem volt haragtartó

Janika kész volt a békülésre, de Zsuzsika még mindig haragosan nézett (Lásd a 421. lapon): mivel azonban Giza nénike akarta, tehát mégis csak kezet nyújtott és megcsókolta testvérét, aztán mindhárman bementek a mamához, ki nagyon megörült a kedves vendégnek.

— Én tulajdonképen egy nagy kéréssel jöttem. Kis testvérem, Ferike, hosszas betegségéből már kezd fölüdülni, de még nagyon gyöngye, nem mehet tovább a kertnél. Anyácskám nagyon szeretné, ha a kis fiúnak volna játszótársa, akivel mulathatna. Azért jöttem tehát, hogy néhány napra magunkhoz kérjem Janikát. Ugy-e elereszti, édes néném.

— Ha a kis Ferinek jót tehetek vele, szívesen. De ez nemcsak tőlem függ; meg kell kérdeznünk férjemet, mert na-

gyon szereti a kis fiút, nem tudom, elbocsátja-e?

Zsuzsika hallotta ezt s megint föltámadt benne a régi irigység érzelme. Mért nem választották Zsuzsikát? Most bizonyosan őt vinnék, ha az a Janika nem volna. Ez már mégis borzasztó!

A dolog vége az lett, hogy Giza néni csakugyan magával vitte Janikát és Zsuzsika maga maradt. Eddig mindig ezt kívánta, most tehát teljesült óhaja. De vajjon boldogabb volt-e? Épenséggel nem. Azt kezdte tapasztalni, hogy ami jóban eddig részesült, annyit élvez most is, de nem többet; azért, hogy Janika nincs itt, semmivel sem változott a dolog; kezdte tehát belátni, hogy Janika nem fosztotta meg őt semmitől. Az apa most sem vette őt térdeire, ugy mint Janikát, azon egyszerű okból, mert Zsuzsi már nagyobbaska leányka volt, játszhatott maga is; a mama nem adott neki több süteményt és gyümölcsöt, nehogy belebetegedjék. — És milyen unalmas az udvar, a kert a kis Janika nélkül! Nem hangzik az ő vidám kaczagása, — nincs kivel játszani; Zsuzsika csakhamar ugy találta, hogy mégis csak sokkal kellemesebb volt, mikor Janika itthon volt. De ezt még csak a maga érdekében gondolta, még nem ébredt föl benne az igazi szeretet.

Majd két hétig volt oda Janika Gazi bácsiéknál. Zsuzsi már alig várhatta, hogy haza hozzák. Végre egy szép délután kocsni robogott be az udvarra, — Giza néni jött Janikával. Mindenki örült a viszontlátásnak s a mama aztán kérdé;

— És hogy viselte magát az én kis fiam?

— Oh, nagyon jól, mondhatom, Janika a legjobb fiucska a világon, felelt Gizella. Oly jószívű, oly kedves! Mivel

látta, hogy a kis Feri gyöngébb és valamivel fiatalabb is, mindenben kedvére járt, mindent odadott, amire a kis beteg-

... ZSUZSIKA MÉG MINDIG HARAGOSAN NÉZETT ... (Lásd a 420. lapon.)

nek kedve volt s ő maga örült legjobban, ha pajtásának örömet okozhatott.

Zzuzsika hallotta s pirulva elfordult.

Nem igen figyelt most reá senki, nem fürkésztek, mire gondol. És valjon mire gondolt? Arra, hogy ime, a kicsi Janika

mily szerető pajtás tudott lenni Ferikéhez, míg ő, Zsuzsika, ki pedig sokkal idősebb és okosabb, mily irigykedő volt eddig saját kis testvére iránt. Erősen eltökélt, hogy ezután egészen máskép lesz.

És csakugyan máskép is lett. Eleinte kissé nehezen ment ugyan, de mindinkább jobban legyőzte Zsuzsika régi rosz érzelmeit és nem sokára őszinte szeretet fűzte egymáshoz a két testvért; abban lelték örömiüket, ha egymásnak örömet okozhattak és azóta boldogan élnek.

JAPÁNI VITÉZ PÁRBAJA.

(Képpel a 432. lapon.)

NÉHA-néha egészen hozzánk is eljönnek a messze Azsiában fekvő japáni birodalomból ugynevezett akrobaták, vagyis férfiak, kik rendkívüli testi erejük és ügyességök által bámulatra ragadnak; Budapesten már többször jártak s egyik-másik kis olvasóm talán látta is őket.

A japániak, a mellett hogy igen udvarias és művelt emberek, általában nagyon kitűnnek mindenféle testgyakorlatokban s bátor és jó katonák is. **A** ki nagy vitéz hírére akar jutni, annak kitűnő tornász-nak is kell lenni s olyan dolgokat elkövetnie, hogy ne egykönnyen próbálhassa meg más valaki.

Az a vitéz, kit rajzunk mutat, egyik híres japáni hős volt, Jahmizené, ki úgy vivott párbaít, hogy talpára apró számoly-féle deszkácskákat kötött s míg más ember illetéknépen alig tudna járni, ő föluggrott valamely hid kárfájára vagy kerítésre, ellenfele pedig a földön biztosan állhatott. **A** híres hős macska-ügyességgel ugrált a keskeny korláton s egyik kezében legyezőt tartott, mellyel ellenfele szemét kápráztatta, másik kezében pedig hatalmas kardott emelt, hogy alkalmas pillanatban rácsapjon ellenfelére.

HÓ - B Á L V Á N Y .

(Képpel a ezimlapon.)

MIKOR itt van a december,
Meggzületik a hó-ember.

Hó fehérlik erdőn, mezőn,
Hó fehérlik minden tetőn.

Négyen-ötven összeállnak
S van jó dolga a lapátuak.

Itten gyorsan lapátolják,
Amott gyurják, egybetolják.

S a sok havat összehányván
Meggzületik a hó-bálvány.

Ámde eddig buta tömeg:
Mit jelent, nem ismerni meg.

Szüksége van a művészre,
Alakító szobrász-kézre.

Van is művész, jeles pedig,
Erényekben jeleskedik.

Hogy mást is tud mint bontani:
Itt mutatja Rontó Pali.

Ő a híres téli szobrász
S hogy segédje senki se más

Mint az érdemes Vad Laczi:
Fölösleges tán mondani.

És a többi fiu körül,
Mind megmunkál s nagyon örül.

Végre megvan! Furcsa bábja!
Feje, keze, háta, lába!

Szeme, orra van és szája
És kedves a mosolygása.

De hogy meg ne unja magát:
Adnak neki bogáncs-pipát.

Igy pipálja el az éltét,
Meleg sugár veti végét.

ÚJÉV REGGELÉN.

KEDVES anyám, drága anyám!
 Újév reggelén,
 Meleg szívből, szeretettel
 Üdvözöllek én.

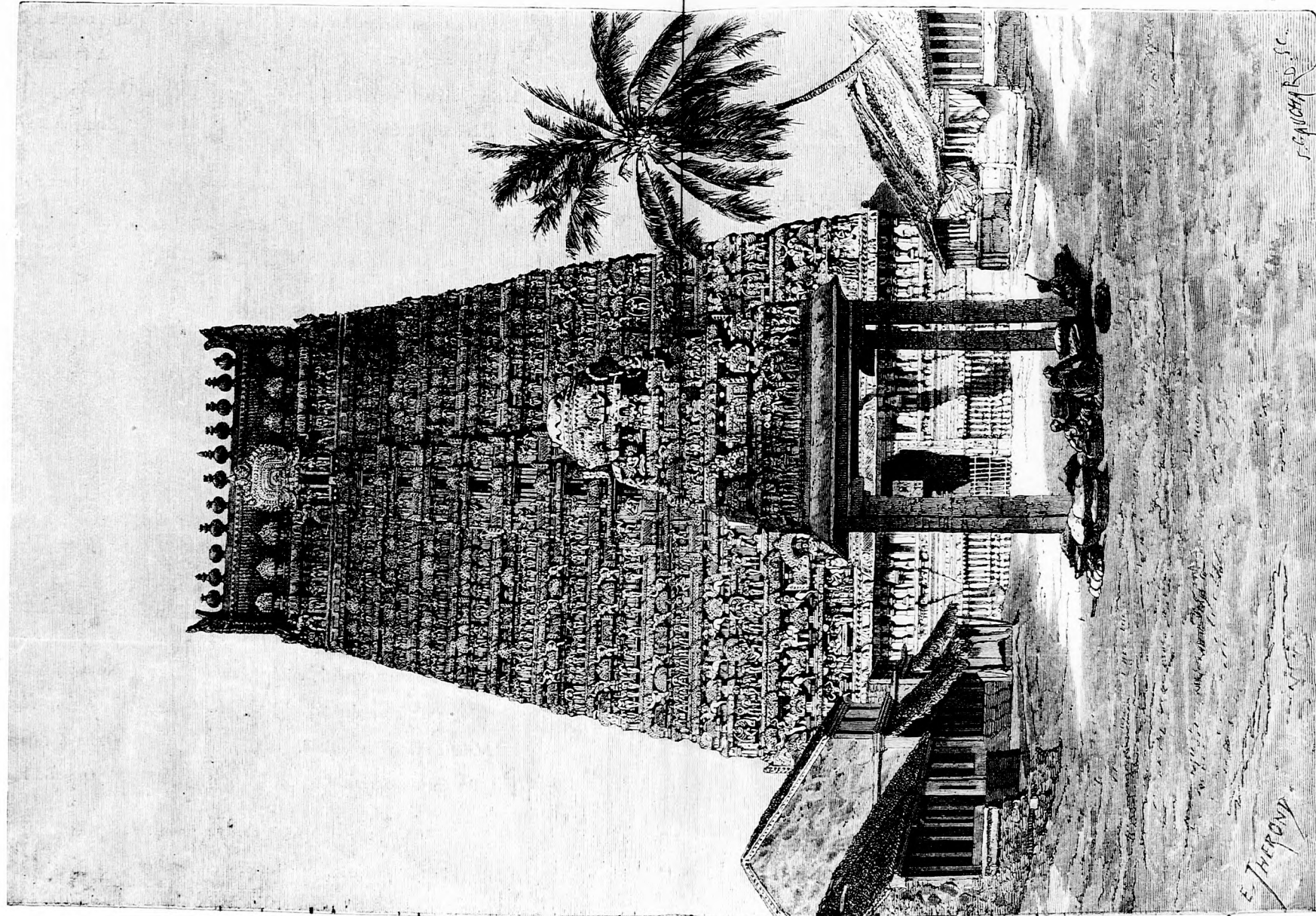
Mint oszlik a fagy és rideg
 A tűz melegén:
 Ugy oszljék bánatod el
 Lányod kebelén.

Ah, mert bánat nyom le minket,
 Jó anyám, szegény!
 Meghalt aranyos fiacskád,
 Az én kis öcsém.

Ne szólj, nem változtathatunk
 A sors végzetén.
 Örömed vigasztalásod
 Ó, hadd legyek én.

Amit elvitt a lemúlt év:
 Az öröm s remény
 Gazdagabban térjen vissza
 Ez év reggelén.

TUZIMÁDÓK TEMPLOMA. (Lásd a 429. lapon.)

ERZSIKE UTJA.

— Mese. —

EGYSZER elment a kis Erzsé-
 Nap lementét fölkeresni.
 Akár milyen távol legyen :
 De már csak ő odamegyen.
 Azt hallotta, hogy a napnak
 Tündérszép az ágya :
 Ezt meglátni volt szívének
 Legégetőbb vágya.
 Egyszer épen
 Nagyon szépen
 Hajolt le a nap az égen.
 Ment is Erzsé
 Fölkeresni.
 Csak ment, csak ment, csak mendegélt,
 Míg az erdőszélre elért.

Fölötte, egy kis madárka
 Szálldogált,
 Azt sipogta : ne menj lányka,
 Ne, tovább !
 Erzsé hallotta is, nem is.
 Meg is értette ő, nem is.
 De azt mondták, hogy a napnak
 Tündérszép az ágya —
 Ezt meglátni, kergette őt
 Szíve forró vágya.
 A kis madár csak sipog :
 Jaj Erzséke baj lesz ott.
 Hogy elért az erdő szélre,
 Furcsa dolgot veszen észre :

Hát egy gomba árnyékában
 Uzsonáltak nagy vidáman
 Tizen avagy tizenhárman :
 Cserebogár hetyke,
 Borzas hernyó, lepke,
 S hasas, vastag
 Erdei makk
 Görgött, szuszogott ugyancsak :

Épen úgy mint azon állat
 Mely belőle nevel hájat.
 Mellette egy kis bogárka,
 Hogy pipázzék alig várja.
 Tulnau meg egy vad szamócza
 Keresi, hol van a lócza ;
 Nem szokta meg sem a járást
 Sem az állást.

Csak esücsülni
 Földön ülni
 Szeret e
 Szederke.
 Mellette egy másik gomba
 Várákodik nyugalomba,
 Mert uzsonna
 Ideje volt épen
 Ott az erdő szélben.
 Ki a kávé t föltálalta,
 S csinnal körül szolgáltatta :
 Az nem volt egyébké,
 Mint egy kis egérke.
 Szörpöltek
 Szüresöltek
 A kávénak örültek.
 (Sikong a madárka,
 Erzsi nem hajt rája.)
 És szól a bogárka :
 » Hallod-é te lányka,
 Ha éhes vagy ülj le közénk,
 Kóstoljad meg amit főzünk !«
 S bizony Erzsi éhes volt,

Melléjük le is guggolt.
 Alig látott már az éhtül,
 S ivott a picziny esésébül,
 Mit oda tett eléje
 A figyelmes egérke.
 De alig hörpintett —
 A makk egyet intett :
 Lepke a hátára vette,
 Vette, vitte, röpitette
 Erdőbélben le is tette . . .
 Hogy Erzsike föloesudott :
 Láta, hogy egy kertbe jutott.
 Fölláll néz s egy keskeny résen
 Mely ott volt a kerítésen,
 Meglát egy szép tisztás helyet,
 Hol két kis lány tánczot lejtett.
 Nagy fejkötő a fejköbén,
 Ruha széle a kezökben.
 Járták csinnal, takarosán,
 Lengyelesen, magyarosan.
 Hopp ! Erzsi közéjük ugrott
 S velök együtt mozgott forgott,

Jaj nem tudott ellenálni,
 Ő is kezdte velök járni

S amint legott látszott :
 Nem érté a tánczot !

Mert bele egy perez alig mult —
Szegény Erzsi a földre hullt
S legott mélyen el is aludt . . .

Meddig aludt vaj ki tudja?
Kis madárka csicseregett
És erre fölébredett.
»Jaj, hol van az ország utja?»
Örsike így kesereg.
»Jaj, szeretnék haza menni!

Jaj szeretnék otthon lenni!«

A két kis lányt keresi,
Az egyik majd vezeti.
Hát . . . hát . . . a mint
Körültekint
A két kis lány sehol sincs.
Hanem helyettök ott guggol
Két boszorka és hurukkol:

Igy az egyik:

»Azt az Erzsit
Súgom rugom, rük! —
Pókhálóval, pókfonállal
Jól megkötözzük!«

Igy a másik:

»Azt a lányt itt
Búgom rugom, rük! —
Mandolával, Mozsolyával
Még ma mögösszük!«

Szegény, szegény Erzsike,
Jaj hova köll lennie!

Megkötözik, meg is eszik,
Soha már hírét se veszik!

Egyszerre csak: csipp!
Csiri, csiri, csipp!
Nézz felém kicsit!
Én vagyok a kis madárka
Aki megsegít!«
Igy csicsereg a madárka;
Örsike megindul utána.
Csiri, csiri,
Csak követi
S egyszerre csak észreveszi

Hogy otthon van,
Falucskája határában.
Nádas partján a kacsák
Feléje ezt hápogják:
»Gígom gágom, Örzsike,
Isten hozott hü ruezáid közibe.«

Örzi olyan boldog volt,
Ki sem mondhatom.
Rózsaszínű volt a táj
A szép alkonyon.
Örzsike feléje fordult,
Szeméből egy köny kiesordult:
»Köszönöm, te kis madárka
Hogy nem hagytál veszni kárba.
Nem keresem már ezentúl
Erdőn, völgyön és hegyen túl
S nem lesz többé szívem vágya
Arra lesni
Azt keresni
A napnak milyen az ágya!«

TÜZIMÁDÓK TEMPLOMA.

(Képpel a 424—425. lapokon.)

Azon vallásokon kívül, melyek az európai népek közt vannak elterjedve, a világ többi részeiben még nagyon sok másféle vallás uralkodik. Vannak bálványimádók, vannak, akik egyik-másik állatot tartják szentnek és vannak különösen Ázsiában, kik a tüzet imádják.

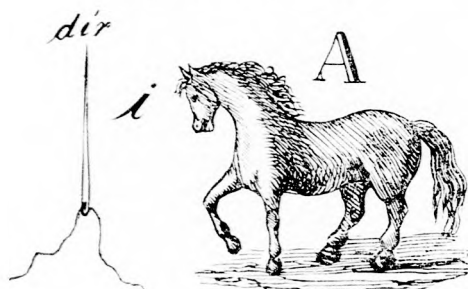
A tűzimádók legfőbb tiszteletének tárgya a fényes ragyogó nap. Korán reggel fölkelnek, kimennek a szabadba s bevárják a nap felköltét. Ekkor leborulnak a földre s ajtatos imával üdvözlik az ég e fényes csillagát. — Templomaikban némely helyen örök tűz ég s nagy szerencsétlenségnek tartanak, ha e tűz valamiképen kialudnék, mert ez szent tűz. Annyira tisztelik a tüzet, hogy a világért sem oltanák el; akármily veszedelem támadjon, nyugodtan nézik, hogy a tűz pusztít, de nem segítenek oltani.

Keletindiában (keressétek meg a térképen) vannak tűzimádók, kik a tűz mellett még más bálványt is tisztelnek s ennek dicsőségére nagy templomokat építettek. A legnagyobb ilyen templom, nagy pagoda, Kombakonumban van. Tizenegy emeletnyi magas és kívül egészen elvan borítva szobor-díszítvényekkel. Előtte egy kisebb épület áll, ez alatt gyújtják meg a szent tüzet s aztán fönt a nagy pagoda tetején is, ekként adván jelt messzire a hívőknek, hogy egybe gyülekezzenek.

BETŰ ÉS SZÁMREJTVÉNYEK.

I.	II.
1 2	13 Archimedes.
I	III.
	D. X

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XI. köt. 22-ik számában közölt bibliai földrajzi megfejtése:

„Noe—Noemi.“

Helyesen fejtették meg: Majláth Antonia, Degré Miklós és Andor, Okolicsányi Margit és Erzsébet, Kóczán Gábor, Farkas Józsi, Németh Elek, Záhorszky Margit és Irén.

Erkeztek továbbá megfejtések, melyek csak félig-meddig helyesek, u. m. Éli—Eliza, Lóti—Lótti, József—Józsefa. Magyarul azonban nem mondhatjuk: Eliza, Lótti, Józsefa, hanem helyesen csak: Lótti, Józsefa; míg Eliza magyarul Erzsébet. — Mivel azonban a megfejtések beküldői is közel jártak az igazsághoz, ime közlöm nevüket: Vámosy Zoltán, Buday Etel és Sándor, Merza Gizella, Rásky Béla, Novák Ilona és János, Farkas Szerena, Okolicsányi testvérek, Döbrentei Károly, Pollák Adél és Janka, Vimmer N. és D., Stern Armin és Vilmos, Kármán Zoltán és Aladár, Kunstadt Margit és Jakab, Hartenstein Paula, Sembery Miklós, Pick Ernő, Kolliner Szeréna, Nyíry Izabella és Gy., Nehrebeczky Heléna, Gutman Hermína, Jenni és Dezső, Kreskay Pirooska és Emma, Frank Endre, Kohn Móricz, Gyeörgy Magda, Bernát Szeréna, Lajos és István, Molecz Károly.

A »KIS LAP« XI. köt. 23-ik számában közölt földrajzi földrajzi megfejtése:

„Tajo“.

Helyesen megfejtették: Giczey Ida, Landau Lajos és Gyula, Majláth Antónia, Schröpfer Etelka, Kóczán Gábor, Majláth Gusztáv, Beöthy Malvin, Kunstadt Jakab és Majer, Bildhauer Róza

és Andor, Molecz Károly, Pollák Lajos, Rásky Béla, Obetkó Lujza és P., Splényi Erneszta, Okolicsányi Margit, Szervánszki Ida, Almássy János, Nuricsán Erzsébet, Szathmáry Irén, Klein Bernát, Kolliner Miklós, Katona Linda, Lenke és Lajos, Háasz Malvina, Dushegyi Gyula, Rosenthál Emilia és Zsigmond, Dévényi Gábris, Bernát Szeréna, Lajos és István, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Burián Ilonka, Winkler Iván, Gutman Hermína, Jenni és Dezső, Nehrebeczky Ilona, Raisz Vilma, Singer Adél, Novák Ilona és János, Lichtmann Lipót és Mór, Horváth Mihály, Okolicsányi testvérek, Degré Miklós, Merza Gizella, Kreskay Pirooska és Emma, Záhorszky Margit és Irén, Frankl Lajos, Kohn Lotti, Marton Berta, Csurda Lujza.

A »KIS LAP« XI. köt. 22-ik számában közölt földrajzi földrajzi megfejtését utólag még beküldte: Jámbor Mariska, Záhorszky Margit és Irén, Polyák Lajos.

Kis Értesítő.

Deák Ferencz nagy hazánkfiaának emléksobrára a „Kis Lap“ olvasói közül újabb adakoztak:

Fodor Irén	1 ft.
Horváth Ilona	1 „
Patay Anna	1 „
Patay Jolán	1 „

Összesen 4 ft.

Ez összeget átszolgáltattam az adományok elfogadására meghatalmazott m. kir. adóhivatalnak. Ime a nyugtatóvány:

NYUGTATVÁNY.

Mi alólirtak elismerjük ezennel, hogy a mai napon a »Kis Lap« tetteszerkesztőségétől négy forint o. é. összeg mint a Deák-szoborra ottan befolyt adományok a m. kir. IX. kerületi adóhivatal pénztárába hiány nélkül befizettetett legyen.

Mit saját kezünk aláírása és az említett m. k. adóhivatal idenyomott pecsétje bizonyít.

Budapest 1876. december 22.

azaz: 4 ft. o. é.

P. H.

SNEIDER s. k.
FRANK s. k.

Ezen évnegyedi utolsó számunkhoz van mellékelve a „Kis Lap“ XI. kötetének tartalom-jegyzéke.

A „KIS LAP“ t. olvasóihoz!

Ismét egy új kötete a „Kis Lap“-nak közeledik vége felé. Már a tizenegyedik kötet lesz ez, mely a folyó év végével befejezését nyeri, s melyet az új esztendőben követni fog a tizenkettedik kötet.

Egész kis könyvtár az, amit Forgó bácsi hat év óta már nyújtott kedves kis olvasóinak. És évről-évre növekedett a „Kis Lap“ apró híveinek serege s hiszem, növekedni fog még jövőben is, mert ha már eddig is sikerült szerencsésen megtalálni Forgó bácsinak a hangot, melyen kis híveit oktatta mulattatja, még inkább bizhat benne ezután, mivel az eddigi tapasztalatok s a kis olvasóival való folytonos szellemi érintkezés világosan megmutatta az utat, melyen haladnia kell. Bizvást mondhatja tehát Forgó bácsi, hogy a „Kis Lap“ évről-évre jobb lett és mindinkább kedvesebb olvasmánya lesz ezután az okulva mulatni kívánó gyermekvilágnak, melynek szeretete, meleg ragaszkodása Forgó bácsi legédesebb jutalmát képezi.

A „Kis Lap“-nak a jövő évvel meginduló XII-ik kötete számára az érdekes és változatos közlemények hosszú sorozata van már készletben. Az első számban

„Két tűz között“

címmel hosszabb elbeszélés fog kezdődni, e mellett pedig kisebb beszélgetések, mesék, ismerető cikkek, költemények, művészi kivitelű rajzok kíséretében fogják követni egymást. Rejtvények, találós mesék és másnemű föladványok ezután is sűrűn adnak alkalmat a fejtőrésre, a nagy pályaföladvány pedig, e kötet folyamában ismét diszes jutalmakkal int a nyertes megfejtők felé.

Hiszem, hogy mint eddig minden új kötetnél, most is megszaporodva fogom együtt találni kis olvasóim seregét. A régi híveket úgy mint az újakat egyenlő szeretettel fogadom. Boldog ünnepeket! Igaz hivetek!

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ művészi kiállítását régi törekvéseinkhez hiven folyton magasabb színvonalra igyekeztünk emelni, oly finom rajzok és metszetek közlését határoztuk el, melyeknek költségesebb volta szükségessé teszi, hogy a „Kis Lap“ aránytalanul csekély előfizetési árát összehangzásba hozzuk a fokozott kiadásokkal.

De ezen ár-főlemelés *annyira csekély*, hogy az előfizetési díj még mindig olyan olcsó marad, hogy a szerényebb sorsú is, úgy mint eddig, gyermekeinek áldozat nélkül megszerezheti.

Mert ez ár-főlemelés é v n e g y e d e n k i n t

csak 20 krajczár!

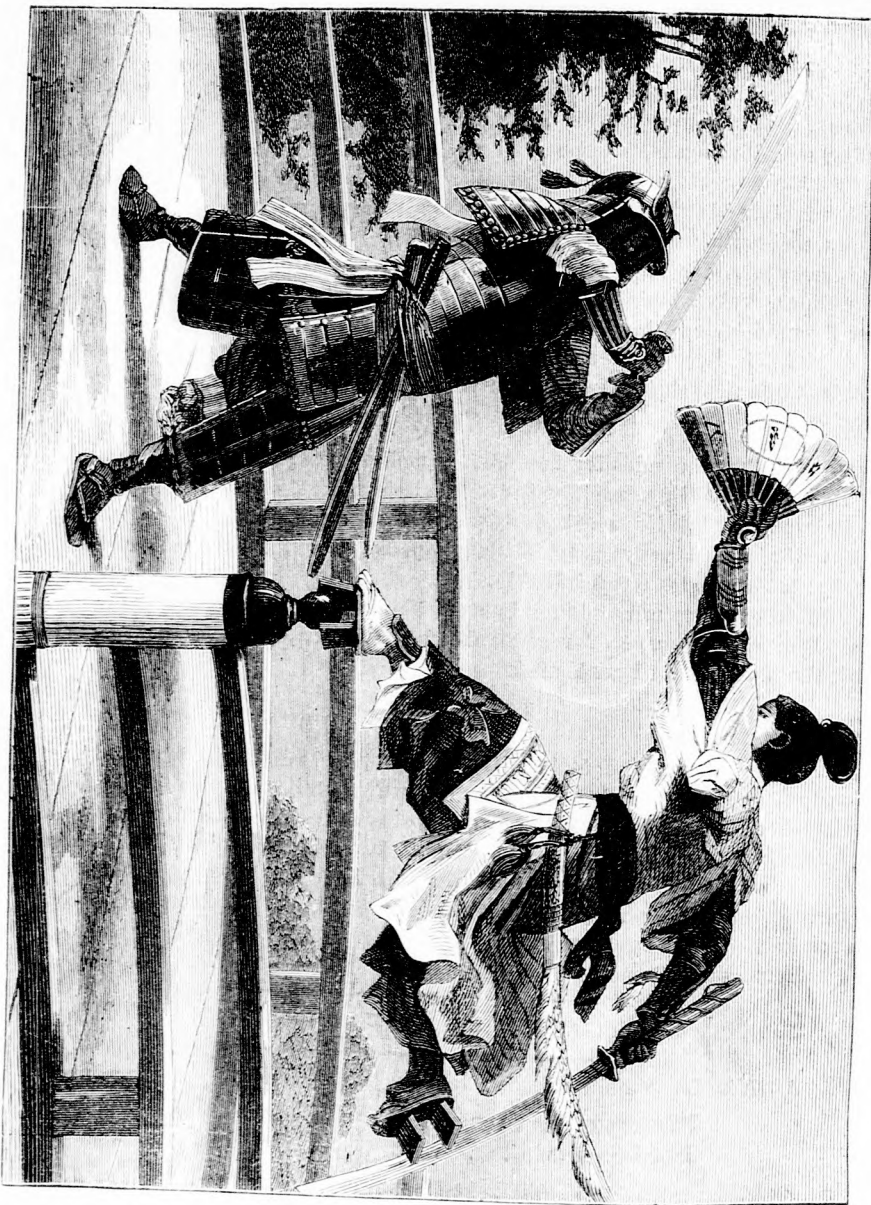
A „Kis Lap“ előfizetési ára tehát újévtől fogva:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legegyszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

JAPÁNI VITTEZ PARBADA. (Lásd a 492. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.